

ferne. I den Anledning vil jeg tillade mig at rette to Spørgsmaal til den højtærede Minister. Det første er det, hvorvidt en saadan Ordning i Anbringelsen af det elektriske Lys, altsaa at det skal anvendes inden for Bygningen, vil kunne medføre en Nedsættelse af en Sum af 50,000 Kr., som for Roskilde Station er bragt i Forslag til Anlæg af elektrisk Lys; og det andet er dette, hvorledes den højtærede Minister bringer denne Skrivelse af 17de Februar om det elektriske Lys kontra Auerste Lamper i Samklang med et Telegram, der den 20de Februar, altsaa tre Dage efter, stod i „Berlingske Tidende“'s Morgenavis, fra Nyborg, og som lyder saaledes: „Det projekterede elektriske Lysanlæg paa Statsbanestationen i Nyborg er foreløbig opgivet, og i Stedet for vil man forsyne samtlige Gasblus, faavel paa Bladsen som i Kontorene og i Maskinværkstederne, med Auerste Brændere.“ Det var jo egentlig den Tanke, som Udvalgets Fler-tal havde ved sin Forespørgsel til den højtærede Minister, og det har for saa vidt altsaa glædet os, at den synes at være udført i Nyborg, thi jeg har ikke set dette Telegram tilbagefaldt; men hvorledes den højtærede Minister stiller sig nu, vilde jeg gerne høre, inden jeg for mit Vedkommende tager Stilling til Sagen ved 3dje Behandling, idet jeg maa tilstaa, at jeg ikke er bleven fuldstændig overbevist ved de Tal, som ere fremsførte i Ministeriets Skrivelse, og jeg næsten skulde tro, at man kunde installere de Auerste Lamper paa en lidt anden Maade, saaledes at der ikke behøvedes 20 Lamper til at ækvivalere en elektrisk Buelampe.

Jeg har nu gjort Rede for Udvalgets Fler-tals Stilling til de af det stillede Forslag, og jeg skal altsaa, foruden selvfølgelig at anbefale det af den højtærede Minister under Nr. 2 stillede Forslag, som Udvalgets Fler-tal har tilraadet, anbefale ærede Medlemmer at stemme for Underænderingsforslaget til Nr. 3 og det derved ændrede Ændringsforslag Nr. 3 og Ændringsforslagene Nr. 4 og 6, men derimod at stemme imod de andre.

Sum: Forinden jeg gaar over til at motivere mit Standpunkt, som giver sig til Kende gennem min Mindretalsbetænkning, skal jeg tillade mig en kort Appel til det høje Landsting i Anledning af, at Landstingets Dagsorden bestaar ubelukkende af Jærnbanejager. Der turde jo vel saa ikke være nogen Misforstaaelse, naar et Medlem af Tinget, hvis rigsdaglige Arbejde kun falder paa det Omraade, og hvis Hovedinteresse er Jærnbanernes Udvikling, opfor-

drer Tinget til at tiltage sig en Mening om disse Sager og bedømme dem rent sagligt, og til ikke at frastrive sig dette, at have en selvstændig Mening om en saadan Sag, da den dog ganske vist ikke ligger uden for det Omraade, som Rigsdagsembedet maa siges at indbefatte. Jeg forlanger ikke, at man skal gøre sig til Specialist paa disse Omraader, allermindst forlanger jeg det i et Øjeblik som dette, men jeg mener, at der kunde være Anledning til at dømme ganske selvstændig ud fra den Betragtning, at den Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand til at bedømme de Ting, som forekomme i Embedet, thi det er ganske vist, at Rigsdagsembedet er ikke det, som mindst giver Anledning til den Betragtning, at Gud kan give det. Jeg tager Anledning til at fremsætte disse Betragtninger, særlig fordi jeg har en Følelse af, at jeg ikke vilde have staaet i Mindretal i Dag, hvis der ikke i Udvalget havde været den Opfattelse, at vi allerede i Fjor have prægraveret dette Spørgsmaal, som foreligger her i Dag, ved at tage en bestemt Stilling til det med Anerkendelse af dets ubetingede Berettigelse. Man har ud fra den Betragtning ikke følt sig tiltalt af den Tanke at underkaste Sagen en indgaaende Drøftelse fra et rent sagligt Standpunkt, man har ønsket at gaa frem paa samme Vej, som man har inde paa i Fjor og uden at fremdrage, hvad der er Udvalghemmeligheder, har jeg vel Ret til at sige, at det Udvalg, som var nedsat i Fjor om denne samme Sag, og som afgav en Beretning, ikke stenkede Sagen saa overdreven stor eller vidtgaende Undersøgelse, fordi den kom til Landstinget paa et meget sent Tidspunkt af Samlingen, og fordi man havde Følelsen af, at den ikke kunde gennemføres. Jeg tør sige, at Udvalget har været absolut loyalt i sit Arbejde i Sagen. Men disse ganske naturlige Momenter maa tages i Betragtning, naar man overvejer den fremsatte Mening fra min Side, at Udvalget den Gang ikke underkastede Sagen nogen særdeles nøjagtig Bedømmelse, og at der derfor maaste have været Anledning til i Mar at underkaste den en absolut ny saglig Bedømmelse. Dette føler jeg saa meget mere Kald til at sige, som det her foreliggende er et Jærnbanedriftsspørgsmaal, ikke et udelukkende teknisk Spørgsmaal, men et særligt Driftsspørgsmaal, som staar i den mest inderlige Forbindelse med almindelig Statsøkonomi og derfor interesserer Statsborgere i Almindelighed ganske betydeligt. Det er en gammel Sætning, som ogsaa finder sin Anvendelse særlig paa den Slags Spørgsmaal som det, her foreligger, at Tid er